

РЕШЕНИЕ

№ 3341

гр. София, 14.05.2015 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 41 състав,
в публично заседание на 23.04.2015 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Луиза Христова

при участието на секретаря М. Велева, като разгледа дело номер **2541** по описа за **2015** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във връзка с чл. 13, ал. 9 от Закона за енергетиката.

Образувано е по жалба на [фирма], със седалище и адрес на управление в [населено място], подадена против т. II от решение № Ж-56 от 09.07.2014 г., постановено от Държавната комисия за енергийно и водно регулиране по жалба вх. № Е-12-00-246/09.04.2013 г. и жалба с вх. № Е-12-00-246 от 08.01.2014г. на [фирма], с което са дадени задължителни указания на жалбоподателя да определи цена на достъп до използваните от него съоръжения и сключи договор за достъп; до приключване на процедурата по изкупуване на съоръженията в ЗРУ на ВЕЦ „Б. 2“ да заплаща на [фирма] цена за достъп съгласно Методиката за определяне на цените за предоставен достъп на преносно или разпределително предприятие от потребители през собствените им уредби до други потребители за целите на преобразуването и преноса на електрическа енергия.

С жалбата на [фирма] се твърди, че процесното решение в оспорената част е постановено в противоречие с чл. 117, ал.8 от ЗЕ, тъй като не е установено правото на собственост върху електрическите уредби и съоръжения на ВЕЦ „Б.-2“. Всички електропроводи, изведени от ЗРУ на ВЕЦ са собственост на жалбоподателя. Монтирано е СТИ, с което се измерва произведената от ВЕЦ енергия. Няма директно присъединени клиенти към електрическите уредби и съоръжения на [фирма], за да възникне задължение за заплащане на цена за достъп. Налице е само пренос на ел. енергия, произведена от ВЕЦ по електропроводи, собственост на жалбоподателя, но не

и преобразуването ѝ, тъй като няма клиенти, присъединени директно към ЗРУ на ВЕЦ. Преобразуването на ел. енергия от ВЕЦ се извършва в трафопостове, собственост на жалбоподателя. Посочената от ДКЕВР методика за определяне на цена за достъп е неприложима, тъй като [фирма] е производител на ел. енергия, а методиката касае само потребители на ел. енергия. Процесното решение не е мотивирано, тъй като не е посочено кои уредби и съоръжения на [фирма] се ползват за целите на преобразуването и преноса и са негова собственост. Не е налице преобразуване на енергия в съоръжения на ЗС. липсват и условията по §4 от ЗЕ във връзка с §26 от същия закон. Претендират се разноси по списък.

Ответникът - Комисия за енергийно и водно регулиране /КЕВР/ оспорва жалбата чрез упълномощен юриск. Л., който пледира за отхвърлянето ѝ като неоснователна и потвърждаване на обжалваното решение. В съзочи, че констативния нотариален акт е достатъчен документ за установяване на собствеността на ЗС върху ВЕЦ, а §26 от ЗЕ е неотнотосим, тъй като е приет след сключване на приватизационния договор, купувач по който е ЗС. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Подробни съображения излага в писмени бележки по съществуването на спора.

Заинтересованата страна - [фирма], чрез адв. Д., заявява, че жалбата е неоснователна, тъй като процесното ЗРУ е част от преносната мрежа. Претендира разноси по представено пълномощно.

Като прецени данните по делото и събраните доказателства, обсъдени поотделно и в съвкупност, АССГ, 41 състав намира за установено следното от фактическа страна:

Страните не спорят помежду си относно обстоятелството, че ДКЕВР е сезирана с жалба вх. № Е-12-00-246/09.04.2013 г. и жалба с вх. № Е-12-00-246 от 08.01.2014г. на „Е.“, в които се твърди, че фирмата има водна централа, която обслужва системата на Енерго Про без последната да заплаща за това. Сезираната комисия е изпратила жалбата на [фирма] за проверка и становище. Посоченото електроразпределително дружество е отговорило с писмо от 08.07.2013 г., входирано в ДКЕВР на същата дата, с което е разяснено, че за да бъде определена цена за достъп следва да се представят документи за собственост върху ВЕЦ, строителни документи, разрешение за строеж, разрешение за ползване, извлечение от сметки 201, 203 и 204.

Въз основа на жалбите ответникът е назначил работна група със заповед № 3-Е-123 от 23.04.2014г., която да извърши проверка по документи и на място и изготви доклад и проект на решение по случая. Изискана е информация от жалбоподателя дали посочените от него документи са предоставени от [фирма]. В отговор до ответника от 03.04.2014г. той е посочил, че са представени документи за земя, сгради и съоръжения на ВЕЦ, за които не следва да се заплаща цена за предоставен достъп. Използваните уредби и съоръжения не са на ЗС и не са налице условия за изкупуване на такива. Жалбоподателят е приложил счетоводно извлечение от инвентарна книга, в което са описани като актив изводите от ВЕЦ Б., както следва: ЕП 20 KV ТП Чакали, Шумата, Б. П., К. и Дебел дял.

Към писмо на ЗС от 21.05.2014г. са приложени схема на ВЕЦ Б. 2, нотариален акт № 11, том III, рег. № 4352, дело № 320 от 30.12.2010г., по силата на който ЗС е призната за собственик на ВЕЦ „Б. П“ – имот, построена в него сграда, напорен тръбопровод, изравнител заедно с построена сграда, шахти №1—7, 9-12, 14-17, 19-22, мост канал № 18, 13, савак № 8, водохващане „стоките“, заедно с построените в него сгради, Вец „Б. Г“, заедно с построените в него сгради, преливно съоръжение със саваци и построените в него сгради. Представени са извлечения от сметки 201, 203 и 204, от

които е видно, че в активите на ЗС са вписани двор на ВЕЦ-а, сгради, машини, съоръжения и оборудване.

Въз основа на събраните доказателства е изготвен доклад вх. № Е-Дк-227/31.05.2014 г., в който е прието, че след като ВЕЦ е въведен в експлоатация през 1956г., документи, касаещи построяването, строежа и ползването ѝ не оказват влияние при изчисляването на цената за предоставен достъп на ВЕЦ Б. 2. За изясняване на собствеността върху използваните съоръжения е направена проверка на място, при която е констатирано, че от закритата разпределителна уредба на ВЕЦ има изведени 5 електропроводни линии средно напрежение, от които има запазени трансформаторни постове, от които има запазени потребители – производители на ел. енергия – клиенти на дружеството. Прието е, че жалбоподателя използва електрическите уредби и съоръжения на ЗС за целите на преобразуването и преноса на ел. енергия до негови клиенти, както и че не са налице условия за тяхното изкупуване.

От приложеното към преписката извлечение от протокол № 98/08.07.2014 г. е видно, че докладът е разгледан на заседание на ДКЕВР от същата дата и по т. 2 от дневния ред е прието решение за даване на задължителни указания. С протокол № 99 от 09.07.2014г. по т.4 от дневния ред е са поправени непълноти в доклада. Въз основа на тях ДКЕВР е постановила решение № Ж-56 от 09.07.2014 г., в т. II от което на [фирма] са дадени посочените по - горе задължителни писмени указания. Решението е подписано от за председател Л. М. при условията на заместване на председателя на комисията съгласно заповед № 3-ОХ-102 от 01.07.2014г. Процесното решение е съобщено на [фирма] с писмо изх. № Е-12-00-246/17.07.2014 г., като няма данни кога е получено от адресата. В жалбата се твърди, че това е станало на 21.07.2014г. Жалбата срещу него е подадена на 04.08.2014г.

По делото е изслушано заключението на СТЕ от вещо лице електроинженер, според което ВЕЦ „Б. 2“ има 5 електропроводни изводи СН 20 KV – извод „Чакали“, извод „Шумата“, извод „М. П.“, извод „Кръвник“ и извод „Дебели дял“. Всички ел. проводни линии са собственост на жалбоподателя, заедно с трансформаторните постове СН/НН. ЗРУ, от която излизат петте извода, е собственост на ЗС. От ВЕЦ няма трансформатори и изводи до клиенти на ЗС, а само до клиенти на жалбоподателя. В ЗРУ не се преобразува ел. енергия от СН/НН, която да се потребява от клиенти на жалбоподателя. Жалбоподателят не разполага със собствена ЗРУ, с която да замени съществуващата – собственост на ЗС. Присъединената мощност на ВЕЦ е 2400KW. Не са налице условия за изкупуване на съоръженията по §4, ал.1 от ЗЕ като вещото лице е установило годината на построяване- 1956 г., но не е проверявало чия собственост е била ВЕЦ Б.- 2 към момента на влизане в сила на ЗЕ. Според вещото лице съоръженията, посочени в сметка 204 на ЗС са за водна турбина, три фазен генератор – 3 бр., трансформатор силов -1 бр., ЗРУ. В сз уточнява, че границата на собственост се намира на проходните изолатори на закритата разпределителна уредба. П. изолатор има част, която е от страната на заинтересованата страна и част, която е извън имота на заинтересованата страна, тоест е към електропроводите. Изводите на електропроводите са от проходните изолатори на границата на собственост към трансформаторите, където става преобразуването от средно на ниско напрежение. Тези трансформатори са след границата на собственост, от страната на клиента. По тези електропроводи се пренася електроенергия, произведена от ВЕЦ „Б. 2“. Преобразуването се извършва в трансформаторите, които са собственост на

жалбоподателя и са извън границата на собственост на ЗС. След тези трансформатори клиентите са на [фирма]. На схемата, представена с административната преписка, ЗРУ не е отбелязана, а границата на собственост на ВЕЦ „Б. – 2” е по дебелията, черна линия вляво, на която са вързани електропроводите. Пренасянето се извършва от преносната мрежа, която започва от проходния изолатор на ЗРУ до трансформаторния пост, в него се извършва преобразуването, след което отива към клиентите, които са на [фирма]. В писмото на заинтересованата страна от 08.07.2013 г. е посочено какво съдържа всеки извод, като изброените от 1 до 8 са елемент на ЗРУ и се отнасят само за един извод. Тях ги има на четири извода, чрез тях се извършва превключването на напреженията по отделните изводи. Напрежението не се променя, маломасленият прекъсвач безопасно превключва и изключва напрежението. Когато се прекъсва напрежението, енергията се пренасочва по отделните изводи. През ЗРУ преминава електроенергия, което според вещото лице не е пренос. Електропроводите се захранват с електрическа енергия, произведена от ВЕЦ „Б. – 2”, преминала през ЗРУ, като производството на енергия от ВЕЦ не е константна величина и зависи от дебита на водата. Без ЗРУ електроенергията на ВЕЦ не може да отиде в електропроводите. ЗРУ е собственост на [фирма]. Когато ВЕЦ Б.- 2 не работи, енергията до клиентите достига чрез извод „Дебели дял“ от подстанция „С.“, която захранва клиентите на жалбоподателя.

При така изяснената фактическа обстановка, настоящият съдебен състав извежда следните правни изводи:

Жалбата на [фирма] е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, като подадена от надлежна страна в срока, визиран в чл. 13, ал. 9 от Закона за енергетиката.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

За да даде посочените в процесното решение задължителни указания, Комисията се е позовала на чл. 22, ал. 1 и ал. 5 от ЗЕ, във връзка с чл. 147, ал.1 и 2 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране дейностите в енергетиката и по т. II от решението е преценила, че жалбата на [фирма] е основателна, тъй като електроразпределителното дружество ползва електрически уредби и съоръжения на ЗС за целите на преобразуването и преноса на ел. енергия до негови клиенти. С оглед на това ДКЕВР е възпроизвела постъпилния доклад и е преценила, че са налице условията по §4, ал.1 от ЗЕ за изкупуване на тези съоръжения.

Съдът констатира, че оспореното решение е издадено от компетентния за това независим специализиран държавен орган - ДКЕВР, в рамките на правомощията му, регламентирани в чл. 22, ал. 1, т. 1 от ЗЕ и чл. 141, ал. 1, т. 1 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране дейностите в енергетиката /обн. ДВ, бр. 33 от 05.04.2013 г./ С ДВ, бр. 17/06.03.2015г. е изменено наименованието на комисията, като е премахнато определението „Държавна“. Поради това съдът е конституиран като ответник по делото съществуващата към момента КЕВР, чието решение е обективизирано в предвидената в закона писмена форма с изложени в него фактически и правни основания. С оглед на това решаващият съдебен състав намира, че при постановяване на процесния административен акт не са допуснати нарушения по смисъла на чл. 146, т. 1 и т. 2 от АПК.

В жалбата, по която е образувано съдебното производство са развити доводи, че не е установено правото на собственост върху електрическите уредби и съоръжения на ВЕЦ „Б.-2“. Съдът счита този довод за неоснователен по принцип, тъй като видно от сметка № 204, такива са посочени като актив в баланса на ЗС, а видно от СТЕ същите

са в границата на имотите, описани в нотариалния акт за собственост № 11/2010г. Съгласно чл. 117, ал.1, от ЗЕ операторът на електропреносната мрежа, съответно операторът на електроразпределителна мрежа, е длъжен да присъедини всеки обект на клиент на електрическа енергия, разположен на съответната територия, за който клиентът има изградени електрически уредби в границите на имота си, отговарящи на техническите норми и на изискванията за безопасна работа. Съгласно чл.117, ал.8 от ЗЕ собствениците на електрически уредби и съоръжения при техническа възможност и свободен капацитет предоставят ползването им на оператора на електропреносната мрежа, съответно на оператора на електроразпределителна мрежа, за целите на преобразуването и преноса на електрическа енергия до други клиенти. Ползването се предоставя след сключване на договор по цена, определена по методика, одобрена от комисията. По смисъла на §1, т. 44 от ДР на ЗЕ "Пренос на електрическа енергия" е транспортиране на електрическата енергия през преносната мрежа или тръбопроводи. Според т. 20 на същия параграф "Електропреносна мрежа" е съвкупност от електропроводи и електрически уредби, които служат за пренос, трансформиране на електроенергията от високо на средно напрежение и преразпределение на електроенергийни потоци. В т.21 е посочено, че "Електропроводи" са въздушни или кабелни съоръжения за свързване на електрически уредби, предназначени за пренос, транзитиране или разпределение на електрическа енергия, които съответстват на "линейни инженерни мрежи на електроснабдяването" по смисъла на Закона за устройство на територията. От посочените текстове съдът обосновава извод, че електрически уредби и съоръжения, ползвани за целите на преобразуването и преноса на ел. енергия, са електропроводи и електрически уредби, предназначени за пренос, трансформиране на електроенергията от един вид напрежение в друг и преразпределение на електроенергийни потоци. В границите на притежавания от ЗС имот съгласно нотариалния му акт за собственост попада процесната ЗРУ, която служи за преразпределение на електроенергийни потоци. Поради това същата е част от електропреносната мрежа, тъй като през нея се извършва транспортиране на ел. енергия към 5 електропровода. Следователно през нея безспорно се извършва пренос на ел. енергия, като в случая това става до трансформатори, след което до други клиенти на жалбоподателя съгласно СТЕ. В ЗРУ не се извършва преобразуване на ел. енергия. Съдът счита, че е достатъчно, че през посочената ЗРУ се извършва пренос на ел. енергия, за да е налице хипотезата на чл. 117, ал.8 от ЗЕ. Преобразуването е елемент от преноса, и няма самостоятелен характер. Вярно е, че няма директно присъединени клиенти към ЗРУ на ЗС, но законът не изисква директна или индиректна връзка, а само използване на съответната уредба. В случая от ЗРУ енергията се разпределя към 5 електропровода, снабдяващи индиректно клиенти на жалбоподателя с ел. енергия. Без тази уредба ел. енергията на ЗС ще отива само в един електропровод, а за снабдяване на останалите жалбоподателят ще трябва сам да изгради такава разпределителна уредба, тъй като няма собствена. Следователно ЗРУ на ЗС улеснява жалбоподателя в транспортирането на ел. енергия от ВЕЦ до повече клиенти. Поради това ползването ѝ следва да бъде оформено в съответния договор – в случая за достъп, и заплатено от жалбоподателя.

Що се отнася до аргументите относно определянето на цената на това ползване, съдът счита същите за неоснователни. Видно от оспореното решение, комисията е указала цената да бъде определена по реда на МЕТОДИКА за определяне на цените за предоставен достъп на преносно или

разпределително предприятие от потребители през собствените им уредби и/или съоръжения до други потребители за целите на преобразуването и преноса на електрическа енергия, на преноса на топлинна енергия и на преноса на природен газ, приета с решение на ДКЕВР по протокол № 27/04.02.2008 г., т.12. Съдът счита методиката за приложима доколкото приема ЗС за клиент/потребител на енергийни услуги по смисъла на §1, т.41б, б. „б“ във връзка с т. 41а, б. „а“ от ДР на ЗЕ. Съгласно т.3 от цитираната методика цените за предоставен достъп се изчисляват от лицензианта по посочените в тази методика формули въз основа на представени от лицата, предоставящи достъп до собствените си уредби и/или съоръжения, данни за разходите за тяхното обслужване. Заедно с тези данни лицата са длъжни да представят на лицензианта и документи, доказващи правото им на собственост върху съответните уредби и /или съоръжения. Лицензиантът уведомява лицето, предоставящо достъп до собствените си уредби и/или съоръжения за размера на изчислената цена за достъп, като му предоставя и разбивка и обосновка на отделните елементи на цената. В случая указанието на ДКЕВР не е абсолютно, а само след представяне на исканите документи от ЗС. Вярно е, че в процесното решение не са индивидуализирани по номер и местонахождение уредбите и съоръженията на [фирма], но в т. II,1 от диспозитива му изрично се посочва, че това са съоръженията в ЗРУ.

Настоящият съдебен състав констатира, че органът по регулация в енергетиката, който е издател на процесното решение, се е позовал на [§ 4 от ПЗР на ЗЕ](#), която норма съдът счита за приложима, доколкото се отнася до енергийните обекти и съоръжения, представляващи елементи от съответната преносна или разпределителна мрежа, които към момента на влизането в сила на този закон трябва да бъдат собственост на лицензираните енергийни предприятия, но са собственост на трети лица. В конкретната хипотеза има данни за съществуването на процесната ВЕЦ през 1956г., т.е. същата е изградена преди влизане в сила на ЗЕ, и придобита от ЗС чрез приватизационна сделка. ЗРУ на ВЕЦ е следвало да бъде собственост на лицензирано енергийно предприятие, каквото продавачът по приватизационната сделка – Агенция за приватизация (вж. договор от 28.06.2004г. на л.47) към момента на влизане в сила на закона (13.12.2013г.) не е бил. До този момент ВЕЦ е бил държавна собственост съгласно цитираните в договора за приватизация актове за частна държавна собственост от 12.12.2003г., предоставен за управление на [фирма]. Към момента на издаване на процесния акт, както и на настоящото решение, срокът за изкупуване, посочен в нормативната разпоредба не е изтекъл.

По изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че атакуваното решение в оспорената част е законосъобразно, като постановено при липса на съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в съответствие с материалния закон. Това налага отхвърляне на жалбата срещу него като неоснователна.

С оглед изхода на спора на ответника се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 300 лв. На ЗС такива не следва да бъдат присъждани, тъй като от приложеното на л. 23 пълномощно се установява, че е договорено адвокатско възнаграждение в размер на 600лв., платени по

посочена банкова сметка, но липсват доказателства за плащане съгласно т.1 от ТР № 6 от 6.11.2013 г. на ВКС по тълк. д. № 6/2012 г., ОСГТК.

С оглед изложеното, АССГ, 41 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], със седалище и адрес на управление в [населено място], подадена против т. II от решение № Ж-56 от 09.07.2014 г., постановено от Държавната комисия за енергийно и водно регулиране.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на Комисия за енергийно и водно регулиране разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 300 лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, чрез АССГ, в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: